

ת"פ 56502/02/13 - מדינת ישראל נגד יעקב קורן

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 56502-02-13 מדינת ישראל נ' קורן
בפני כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה
נגד
הנאשם
יעקב קורן

הכרעת דין

פתח דבר ויריעת המחלוקת-

1. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 22/9/12, היה אורן סויסה (להלן: "המתלונן") נתון במעצר בבית מעצר "הדרים", בו עובד הנאשם כסוהר.

במועד האמור, בשעה 10:30 או בסמוך לכך, הבחין הנאשם במתלונן כשהוא עומד בפתח תאו ומתעתד לצאת ממנו. לשאלת הנאשם לאן הוא הולך, השיב המתלונן כי הוא מעוניין ללכת לבית הכנסת וכן להכין תה ולשוב לתאו.

בשלה זה אמר הנאשם למתלונן כי הוא לא הולך והחל לדחוף אותו לתוך התא. לשאלת המתלונן מדוע הוא נוהג כך, השיב הנאשם "אני אציק לך" והמשיך בדחיפתו. המתלונן שאל את הנאשם בשנית, מדוע הוא נוהג כך. בתגובה סטר הנאשם למתלונן בלחי ימין, תפס את פניו בשתי ידיו ואמר לו "אני אזיין אותך" וניסה לדחוף את המתלונן לתא. המתלונן התנגד ואמר שלא יכנס לתאו, או אז סטר לו הנאשם פעם נוספת בלחי שמאל. לאחר מכן המשיך הנאשם לאיים על המתלונן במילים: "אני אראה לך, אני אזיין אותך".

במעשיו כמתואר לעיל, נטען כי הנאשם תקף את המתלונן שלא כדין ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו ובחירותו, בכוונה להפחידו או להקניטו.

2. לשיטת הנאשם, במועד הרלוונטי לכתב האישום, הוא ביקש לסגור את תאו של המתלונן, שכן באותה שעה הייתה אמורה להתבצע ספירה במקום, אלא שהמתלונן פנה לנאשם בדרישה לצאת מהתא, תוך שהוא דוחף את הנאשם, מקלל אותו ומאיים עליו בקול רם. בין השניים התפתח דין ודברים, כאשר בשלב מסוים קירב המתלונן את גופו לנאשם בצורה מסוכנת ובשל כך הגיב הנאשם במכה על לחיו של המתלונן (ראו סעיפים 10,11 לסיכומי ההגנה). הנאשם גורס כי המכה שנתן על לחיו של המתלונן הייתה סבירה ומוצדקת בנסיבות, הן לאור הנהלים הנהוגים בכלא, והן בהיותה פעולה החוסה בצילה של ה"הגנה העצמית" ולפיכך אין להרשיעו בגינה. הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן. כן גורס הנאשם, כי שומה על בית המשפט לבטל את כתב האישום מחמת "אכיפה בררנית" ו"הגנה מן הצדק".

3. נוכח יריעת המחלוקת בין הצדדים, הסוגיות הטעונות הכרעה בתיק דנן הן כדלקמן;

א. קביעת מהלך ההתרחשויות העובדתיות המדויק באירוע, לרבות מספר המכות שהכה הנאשם את המתלונן ותוכן האמירות שהוחלפו בין הצדדים.

ב. בהינתן התשתית העובדתית, יש לבחון כלום מקיימים מעשי הנאשם את יסודות העבירות המיוחסות לו והאם באות פעולותיו בגדרן של ה"הגנה העצמית" או "הגנת הצידוק".

ג. כלום מהווה הגשת כתב האישום במקרה בו עסקין אכיפה בררנית, המזכה את הנאשם ב"הגנה מן הצדק".

קביעת התשתית העובדתית -

4. ראיות התביעה-

4.א. עדוּתו של דוד מלול -

מלול הנו סוהר אשר עובר לאירוע שירת בכלא הדרים מזה כ - 4 שנים. מדובר בגבר חסון וגדל ממדים.

העד סיפר כי ביום האירוע בשעות הבוקר, בסמוך לשעה 10:00, בזמן שהאסירים צריכים להיכנס לתאים לצורך ספירה, הוא שהה ביומן, כאשר הנאשם היה בחוץ והתחיל לסגור את האגף ולהכניס את האסירים לתאים. לפתע שמע העד ויכוחים וקולות גבוהים, כשהציץ מהיומן החוצה הבחין בנאשם עומד עם האסיר המתלונן, כשהאסיר עומד מחוץ לתאו והנאשם מבקש ממנו להיכנס. העד יצא מן היומן, ניגש לנאשם ולמתלונן ונכנס ביניהם. באותה עת הבחין העד כי המתלונן מחזיק כוס שתיה חמה ועושה תנועות מאיימות עם הראש, לא רוצה כן רוצה, תוך כדי גהירה קדימה. לאחר שהעד נכנס בין הנאשם למתלונן, המתלונן עדיין המשיך עם ההתלהמות והנאשם שעמד מאחורי העד בצד, נתן למתלונן מכה עם כף ידו הפתוחה, בין הכתף לראש. העד ביקש מהמתלונן להיכנס לתא כדי להרגיע את העניינים, הוא לא רצה תחילה לעשות כדברי העד, אבל התרצה אחרי שהעד שכנע אותו (ע' 7 לפ' ש'16 עד ע' 8 ש' 5).

עוד הבהיר העד, כי בעת שראה את הנאשם והמתלונן הם עמדו אחד מול השני, דלת התא של המתלונן הייתה פתוחה, כשהמתלונן עומד כשגבו לתא עם הפנים כלפי חוץ והנאשם עומד מולו במרחק של 30-50 ס"מ. הנאשם ביקש מהמתלונן להיכנס, ונשמעו מילים כגון: מי אתה, לא רוצה להיכנס, בלוויית תנועות מאיימות (ע' 8 ש' 8, 23). האירוע התרחש בעת שאסירים רבים שהו מחוץ לתאים והחלו להתקבץ (ע' 9 ש' 5).

כן מסר העד שבעת שהתקרב לנאשם ולמתלונן, המתלונן לא נראה לו חבול או מפוחד, לא נראה כמי שקיבל אגרוף שניות קודם לכן אלא היה נראה בטוח בעצמו (ע' 9 ש' 12-18).

בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי המכה שנתן הנאשם למתלונן התרחשה לאחר שהעד נכנס בין הנאשם למתלונן והעד אף ביקש מן המתלונן להיכנס לתא אך הוא סרב לבקשה (ע' 9 ש' 20-22). כשהעד ראה את ידו של הנאשם מונפת לעבר המתלונן הוא הבחין בה מצד ימין שלו, כאשר הנאשם עמד קצת מאחוריו וממולו עמד המתלונן עם הכוס ביד. **משנשאל העד מדוע הוא לא מצא לנכון לעשות תנועה פיזית כלפי המתלונן באותה עת, השיב כי הוא היה**

יותר קרוב למתלונן, ניסה ליצור עמו קשר עין ולא הייתה לו סיבה להשתמש בכוח שכן המתלונן לא תקף אותו. מטרתו הייתה להפריד בין הנאשם למתלונן ולסגור את האירוע (ע' 13 ש' 4-8).

עוד סיפר העד כי בתאי האסירים קיים לחצן אינטרקום וככל שהוא נלחץ זה מופיע ביומן. טרם יציאת העד מן היומן, לא נקבלה קריאה מן האינטרקום של תא המתלונן (ע' 12 ש' 1-5).

4.ב. עדות המתלונן, מר אורן סויסה-

המתלונן, כבן 31, היה אסיר באגף 2 בבית סוהר הדרים עובר לאירוע.

לדברי המתלונן, ביום האירוע קם בבוקר ורצה ללכת לבית הכנסת. הנאשם הגיע שאל אותו מה אתה עושה פה והמתלונן השיב כי הוא הולך להכין תה ולחזור לבית הכנסת. הנאשם דיבר אליו לא יפה, שם עליו ידיים ואמר לו כי לא ילך. המתלונן אמר לנאשם להוריד את הידיים והנאשם אמר לו להיכנס לחדר. המתלונן קרא לסמל אבל הלה היה ביומן ולא שמע אותו. הנאשם אמר למתלונן: "אני אזיין אותך, אני אתעלל בך, אני אעשה לך". המתלונן השיב לנאשם כי הוא לא יכול לזיין אותו ולא יכול לעשות לו כלום והוא בתפקיד. כשהנאשם ראה שהמתלונן עומד על שלו, הוא הרים עליו ידיים, נתן לו סטירה, תוך כדי שהנאשם מרים ידיים, בא הסמל מלול וניסה לעצור אותו (ע' 18 ש' 11-21). המתלונן תיאר כי הנאשם קפץ על מלול וניסה להגיע אליו, מלול בחור גדול אז הוא לא יכל להגיע. מלול ראה שהוא לא יכול לעצור אותו ואמר למתלונן להיכנס לחדר ולסגור את הדלת וזה מה שעשה המתלונן (ע' 18 ש' 21-23).

המתלונן טען מפורשות כי את הסטירה נתן לו הנאשם לפני שהסמל מלול הגיע (ע' 21 ש' 30).

רק משנתבקש המתלונן ע"י התובעת, לפרט שוב את האלימות שהפעיל כלפיו הנאשם, מסר הנאשם: "אני קיבלתי מכות, סטירות לפנים, אגרופים, גם שהייתי מזיז אותו דחף אותי לכיוון הדלת, נתן לי עוד סטירה כאילו כלום, כאילו אין אף אחד שיכול לעזור" (ע' 18 ש' 27).

בהמשך אמר המתלונן:

"אחרי הסטירה והאגרופי, אחרי עוד שתי סטירות אני לא זוכר, הוא הרים ממש ידיים. אני דחפתי אותו חזק היה מצב שהצלחתי והיה מצב שתפש לי את היד ונתן לי עוד מכות" (ע' 19 ש' 3).

המתלונן מסר כי בעקבות האירוע נפצע בידו והיו לו נפיחות וסימנים (ע' 30 ש' 4).

בחקירתו הנגדית טען המתלונן כי הנאשם פגש אותו כשהוא בדיוק חזר מבית הכנסת, בדרך לתא ולא בתא (ע' 20 ש' 18, 9).

בהמשך, משעומת עם דברי עדים אחרים, לפיהם החל האירוע כשהוא היה בתא וניסה לצאת ממנו לאחר שהכין כוס תה, השיב: "אני לא זוכר, יכול להיות. אני זוכר שהוא לא נתן לי לצאת וזה הגיע למצב של ידיים. כשהוא אמר לי תכנס לחדר, הוא לא נתן לי לא להיכנס ולא לצאת. הוא רוצה לדחוף אותי לחדר ויש מצב שהיה לי כוס תה ביד" (ע' 21 ש' 3-8).

עוד מסר המתלונן כי האסיר גבאי היה לידו וליד הנאשם כל האירוע (ע' 21 ש' 21).

עמוד 3

המתלונן אישר בחקירתו הנגדית כי במהלך הוויכוח בינו לבין הנאשם גם הוא קילל את הנאשם, איים עליו ודחף אותו (ע' 23 ש' 22-24, ע' 24 ש' 17, ע' 29 ש' 21-22).

עוד אוסיף, כי משנשאל המתלונן, מדוע לא סיפר בחקירתו כי הנאשם ניסה לקפוץ עליו בזמן שמלול היה בינו לבין הנאשם, השיב שאיננו יודע למה, מלול בן אדם גדול והוא היה מאחוריו ויכול להיות שהוא עשה את זה ויכול להיות שלא ראה (ע' 26 ש' 25-28).

המתלונן טען תחילה כי לא היה לו סכסוך קודם עם הנאשם (ע' 27 ש' 1), אך בהמשך עדותו מסר כי היו אירועים קודמים במהלכם איים עליו הנאשם והתנכל לו (ע' 27 ש' 18-26). משהתבקש המתלונן לספק הסבר לסתירה האמורה, השיב: "אם אני מגיב זה סכסוך, אם אני יושב בשקט זה לא סכסוך" (ע' 28 ש' 14).

4.ג. עדותו של מר מאיר גבאי-

העד היה עובר לאירוע נשוא כתב האישום, אסיר בכלא הדירים, ושהה באותו תא של המתלונן.

העד סיפר כי ביום האירוע, היה ויכוח בין הנאשם למתלונן, כשהנאשם ביקש מהמתלונן להיכנס לחדר בעוד שהמתלונן אמר לו שהוא הולך לבית הכנסת. הנאשם אמר לו דווקא עכשיו, בפרנציפ תיכנס לחדר ולא תלך לבית הכנסת. המתלונן התנגד לדברי הנאשם, הנאשם דחף את המתלונן לכיוון החדר והחל וויכוח ביניהם. הסמל מלול שמע את הוויכוח, התקרב והפריד ביניהם, נכנס באמצע. **ברגע שהסמל נכנס ביניהם באמצע, הנאשם קפץ מאחורי הסמל ונתן למתלונן סטירה** (ע' 32 ש' 11-15).

לדברי העד במהלך הוויכוח, קילל הנאשם את המתלונן ואמר לו: "אני אזיין אותך, אני אראה לך מה זה" (ע' 32 ש' 21).

העד שלל בעדותו טענה לפיה היה מגע פיזי בין הנאשם למתלונן לפני שהגיע הסמל מלול למקום (ע' 32 ש' 23) וכן הבהיר כי **ראה את הנאשם נותן למתלונן רק סטירה אחת ולא שתיים** (ע' 37 ש' 7).

בחקירתו הנגדית טען העד כי לא ראה שהמתלונן דחף את הנאשם וגם לא ראה שהמתלונן קיבל סטירות ואגרופ מן הנאשם לפני שמלול הגיע למקום (ע' 33 ש' 24 ואילך). העד אישר כי אם רשום בהודעתו בחקירה שראה את המתלונן יוצא עם כוס תה מהתא, אז כנראה שזה מה שהיה (ע' 34 ש' 23-4), אם כי הוא לא זכר לתאר מה בדיוק ראה בהקשר זה (ע' 36 ש' 25-30).

4.ד. עדותו של מר שלום גולי -

העד היה אסיר ששהה בתא אחד עם המתלונן ועם גבאי עובר לאירוע.

העד סיפר כי כמה דקות לפני הספירה, המתלונן הכניס כוס תה ורצה לצאת לבית הכנסת. בדיוק הכריזו על ספירה באגף וכשהמתלונן רצה לצאת מהחדר, הנאשם אמר לו למה עכשיו. המתלונן אמר שיצא עכשיו מהחדר לבית הכנסת כי עוד לסגרו את האגף והנאשם השיב לו שהוא לא יצא. בהמשך לכך, יצאו השניים מהחדר והעד לא ראה יותר מה היה (ע' 40 ש' 12-17).

אחר כך, בא עוד סוהר בשם דוד שראה את ההתלהטות בין הנאשם למתלונן, הכניס את המתלונן לחדר, סגר את החדר והרגיע את העניינים (ע' 40 ש' 23).

העד אישר כי המתלונן היה בחדרם, הכין כוס תה ויצא מהחדר (ע' 41 ש' 5,22) ושלל כי הוא בדיוק התעורר משינה (ע' 41 ש' 20).

העד טען כי הוויכוח שהיה בין הנאשם למתלונן היה ויכוח של יום יום ולא משהו חריג ושבהמשך לו, כל אחד מהצדדים דחף (ע' 42 ש' 2,14).

העד מסר כי אחרי שהאירוע הסתיים והמתלונן נכנס לחדר, לא שמע צעקות מבחוץ (ע' 42 ש' 17).

5. גרסת הנאשם ועדי ההגנה-

5.א. עדות הנאשם בבית המשפט -

את אשר התרחש ביום האירוע, תאר הנאשם באופן הבא:

"ניגשתילתא 18, אחזתיבדלתורציתילסגוראתהדלת. אזניגשאליהאסיראורן סויסה אמר לי אתה לא סוגר את הדלת אני הולך לביתהכנסת. הסברתילובצורהיפה, שכחתי לציין שהוא ביקש ממני להכין כוס תהולצאת. הסברתילובצורהיפהשלאניתן כעת לצאת לבית הכנסת, ישנן הנחיותברורותשלמפקדהאגף כולל פקודה שאומרת שהחל מהשעה 8:30 לא ניתן לצאתלביתהכנסת,על מנתלשמורעלהסדרבתוך האגף" (ע' 45 ש' 10 ואילך).

ובהמשך:

" אזהואהתחיללאיים, לקלל, לדחוף, אני אצא בכוח, אתה לא תעמוד מולי ובזמן הזה אני אוחזאתהדלתאנירוצהלסגוראותה. בשלבהזההאסירמנעממנילסגוראתהדלתבכך שהוא שם את הרגל שלו על הדלת והתחיל לדחוף אותי החוצה שאנילאאפריעלובהליכה שלו לכיוון בית הכנסת.נסוגתילאחורמהדחיפותשלו, הגענולמצבשאנועומדים במקביל שאני עם גבי לבית הכנסת והוא עם פניו לכיוון ביתהכנסת. אנימונעממנובגופי, אניעומד מולו ומורה לו להיכנס לחדר.הואלאנשמעלהוראותיי,ממשיך בקללות ובאיומים שלו. בשלב מסוים האסיר, כנראה מהצעקות הגיע סמל האגף מלול. הצעקות והאיומים שלו, הוא אמר לי אני אוציא לך את העיניים, חתיכת אפס,אתהכלומניקוכו'. הוא אמר לי אני אזיין אותך מי אתה בכלל.זאתבעקבותפקודהחוקיתשאמרתילושהואלאיכוללהיכנס לבית הכנסת. בשלב מסוים האסיר אחרי כל האיומים ואחרי כל הבלגן, גהרלעבריעלמנת לממש את כל מה שהוא הבטיח לי, את האיומים שלו, אני נאלצתי להדוף אותו מפני. הוא עשה את זה עם שליחת ידיים לכיוון הפנים שלי." (ע' 45 ש' 23 ואילך).

הנאשם הבהיר בחקירתו הנגדית, כי המכה/ההדיפה שנתן למתלונן התרחשה אחרי שהסמל מלול הגיע למקום (ע' 52 ש' 28), וכי דובר במכה בין הצוואר לראש עם יד פתוחה (ע' 56 ש' 29).

הנאשם מסר כי איננו זוכר אם כשהמתלונן יצא מתאו לכיוונו הוא היה עם כוס תה ביד.

עוד טען הנאשם בעדותו, כי בראיון אישי שנערך לו למחרת האירוע, ואשר מסמך המתעד אותו, הוגש מטעם ההגנה (נ/9 ע' 74 ש' 5), נאמר לו ע"י מפקד הכלא שהוא צריך לקחת אחריות על האירוע ולהודות בפני מפקד הכלא על מנת שלא ישעו אותו מתפקידו (ע' 48 ש' 15) וכן כי צריך לקחת אחריות כדי שהמפקד לא יפעל במישור המשמעתי וזה יכול להגיע עד המלצה לפיטורין (ע' 48 ש' 19-21).

הנאשם ביקש להתייחס בעדותו גם למסמך נוסף שהוגש מטעמו, טופס שימוש בכוח נגד אסיר (נ/10, ת/2 מודפס), בהסבירו כי העובדה שרשם שם בכתב ידו, שסטר לאסיר נובעת מכך שהטופס מולא לאחר הריאיון עם מפקד הכלא ובהמשך למה שאילץ אותו מפקד הכלא להגיד (ע' 49 ש' 1-19, ע' 54 ש' 10).

במקום אחר הוסיף וטען הנאשם: "אני הבנתי ממפקד הכלא שאם אני אגיד מה שרוצים שאני אגיד, לא יקרה כלום" (ע' 55 ש' 9).

כן מסר הנאשם בעדותו, שבחקירה ביח"ס "מסר את מה שמפקד בית הסוהר אמר לו, ולא את הגרסה האמיתית של מה שהיה" (ע' 49 ש' 23).

לא היה בפני הנאשם הסבר לשאלה מדוע מסר את הדברים ביאח"ס כפי שמסר, חרף העובדה שחש "מרומה ונבגד" ע"י מפקדו ולשאלה מדוע לא ניצל את ההזדמנות כדי להבהיר את גרסתו לאחר שהבין כי "הבטחת המפקד" לא מומשה (ע' 56 ש' 1-8).

מסמך נוסף, אשר הוצג ע"י הנאשם במהלך עדותו הנו נ/11, אשר לשיטת הנאשם נכתב על ידו ביום האירוע ויועד למפקד המשמרת. במסמך זה נרשם כי במהלך הויכוח בין הנאשם למתלונן, המתלונן קילל את הנאשם באומרו: "יא אפס, אתה כלומניק אינך יכול להכניס אותי לחדר", ובהמשך לכך המתלונן שלח ידו לפני הנאשם ולעבר עיניו והנאשם הגיב מיד בכוח סביר על מנת להסיר את הסכנה. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי המסמך היה אצלו בכיס מאז יום האירוע והוא מצא אותו ונזכר בו רק יום לפני הדיון (ע' 60 ש' 29).

5.ב. אמרת הנאשם בחקירתו מיום 24/9/12 בשעה 10:09 (ת/1)-

5.ב.1. בתשובת הנאשם לאישום, לא נטענה מפיו טענת זוטא (ראו ע' 5-6 לפ') ואף במהלך הגשת האמרה ע"י החוקר רפ"ק כהן אור כמוצג מטעם התביעה, לא הושמעה הסתייגות מטעם ההגנה בנוגע לקבילותה של ההודאה (ע' 13 לפ' ש' 20).

חרף זאת, בסיכומי ההגנה נטען כי אין לתת משקל כלשהו להודאה ויש להורות על פסילתה, שכן היא נתנה בהמשך לדברי פיתוי והשאה שנאמרו לנאשם יום קודם לכן ע"י מפקד הכלא (סעיף 47 לסיכומי ההגנה).

לאחר ששקלתי את מכלול הראיות והעדויות הנוגעות לעניין ועיינתי בקפידה בהודעה ת/1, לא מצאתי כי הוכחו לגביה טענות פסול ושוכנעתי כי היא נתנה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם וכי עסקינן לפיכך בראיה קבילה. טעמי החלטה זו וכן המשקל אותו יש ליתן לדברי הנאשם בהודאה דנן, יפורטו בהמשך הכרעת הדין, לאחר סקירת תכנה של האמרה.

5.ב.2. תוכן דברי הנאשם בת/1-

הנאשם מסר כי ביום האירוע, סגר את האגף וביקש מהאסירים להיכנס לתאים בהתאם ללוח הזמנים היומי. הוא ביקש מהמתלונן להיכנס לחדרו והמתלונן סרב. התרחיש התבצע בפתח דלת התא של המתלונן. המתלונן רצה להכין משקה חם ולצאת לבית הכנסת שנמצא באגף. הנאשם הסביר למתלונן כמה פעמים שלא יתן לו לצאת ועמד בפתח הדלת. המתלונן ניסה לצאת בכוח והחל להתפתח ויכוח. המתלונן החל לקלל את הנאשם ואף איים עליו, הנאשם שם את ידיו על הדלת והמתלונן ניסה לצאת בכוח. המתלונן קרב את ידו לכיוון עיני הנאשם והנאשם חשש לפגיעה בו לאחר התבטאויות האסיר ואז הנאשם בתגובה הכניס למתלונן סטירה. או אז הגיע למקום הסמל מלול והמתלונן התחיל להתפרע במטרה לתקוף את הנאשם ואז הנאשם לא זוכר אם נתן למתלונן סטירה נוספת בלחץ האירוע (ש' 10-2).

משעומת הנאשם עם העובדה שמלול מסר כי לאחר שהגיע לנאשם ראה אותו סוטר למתלונן, השיב הנאשם: "בלהט האירוע אני לא זוכר אם היתה סטירה אחת או שתיים.." (ש' 12).

הנאשם שלל כי איים על המתלונן וטען כי דווקא המתלונן הוא שאיים וקילל (ש' 17).

משנשאל הנאשם האם הוא חושב שיכל לנהוג אחרת ממה שנהג, אמר:

"אני בטוח שכן. אני מבין איפה טעיתי, הייתה לי בעיה בשיקול הדעת, נלחצתי מתגובתו של האסיר, ממראה פניו, מהתגובות ידיים שלו שנשלחו לעבר פניי ועיניי והייתי יכול להגיב אחרת. הייתי צריך להזעיק תגבורת" (ש' 22-24).

5.ב.3. עדותו של מפקד הכלא, מר דקר אילת -

העד הובא לעדות מטעם ההגנה, בהמשך לטענת הנאשם כי העד אילץ את הנאשם לומר כי סטר למתלונן וכי הבטיח לנאשם שאם ייקח אחריות לא יקרה לו כלום.

בעדותו הראשית תאר העד את שיחתו עם הנאשם למחרת האירוע באופן הבא:

"אמרתי לקורן באותה הזדמנות שאם באמת זה מה שהיה וגם אם הוא איבד שליטה ודברים קורים בכלא, אסירים נוטים לרוב לדחוף את הסוהרים לקצה, להוציא מהם תגובות, שייקח אחריות על מעשיו, למיטב תפיסתי ואמונתי אתה לוקח אחריות ואומר את הדברים כמו שהם ולא מתייפייף, גם התהליך המשמעתי הוא יותר פשוט ויותר ברור. אני מאמין גדול בלומר את האמת.

ראיינתי גם את קורן. עד כמה שאני זוכר בראיון הוא הצטער על האירוע, לקח אחריות והעברתי הטיפול בצינורות המקובלים גם לענף משטר ומשמעת ולחקירות סוהרים" (ע' 73 ש' 5 ואילך).

העד הבהיר כי לא הזהיר את הנאשם בטרם שוחח עמו, שכן לא ראה בשיחה הליך של חקירה (ע' 74 ש' 14). כן מסר העד שעריכת טופס שימוש בכוח נגד אורן סויסה (ת/2, נ/10) קדמה לראיון האישי עם הנאשם המתועד במסמך נ/9. בטופס ת/2, מולאו סעיפים 2-3 בכתב ידו של הנאשם, טרם המפגש עם העד. סעיף 4 נרשם ע"י מפקד המשמרת והעד הוסיף בכתב ידו רק את סעיף 5 (ע' 78 ש' 20-26, 28).

עוד הבהיר העד כי לא נקט בצעדים משמעתיים נגד הנאשם בסמוך לאחר האירוע, שכן החקירה הועברה ליאח"ס

והערכתו הייתה כי בתום החקירה יועבר העניין לאפיק משמעותי (ע' 76 ש' 2 ואילך).

העד שלל מפורשות כי אילץ את הנאשם לשקר ולומר שסטר למתלונן והבהיר כי מעולם לא הציע לנאשם עסקה כלשהי ולא הבטיח לו שימנע מהעברת המקרה ליאח"ס. העד העיד כי אמר לנאשם מפורשות וחד משמעית שהמקרה עובר ליאח"ס, כפי שנרשם גם בנ/9 עליו חתום הנאשם (ע' 79 ש' 7-26 , ע' 80 ש' 14-18).

4.ב.5. הכרעה בדבר קבילותה ומשקלה של האמרה ת/1-

לאחר עיון בפרוטוקול העדויות ובמסמכים הרלוונטיים, אני מעדיפה בצורה ברורה וחד משמעית, את עדותו של מפקד הכלא, מר דקר, על פני עדות הנאשם, בכל הנוגע לשיחות שהתקיימו בין השניים יום לפני גביית ההודאה ביאח"ס, ובהמשך לכך לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בקבילותה של האמרה ת/1, כל זאת נוכח הטעמים שיפורטו להלן;

ראשית, עדותו של מר דקר הייתה אמינה וקוהרנטית ועוררה את אמוני. ניכר היה שהעד משתדל לדייק בתיאור הפרטים, מבלי שנמצאה בדבריו נטייה להעצמה, להתחמקות או להתנכלות לנאשם. יתרה מכך, העד לא היסס לומר דברים לטובתו של הנאשם, כדוגמת התרשמותו שהמקרה בו עסקינן היה צריך להיגמר בדין משמעותי ולא בהליך פלילי, וזאת אפילו לאחר שהוטחה בו טענת הנאשם לפיה העד אלצו לשקר (ראו למשל ע' 80 ש' 2-3 , ע' 76 ש' 9-10).

שנית, גרסתו של מר דקר, לפיה לא אמר לנאשם מה לומר ולפיה לא הבטיח לו שאם ייקח אחריות לא יקרה לו דבר, נתמכת בהשתלשלות העניינים ובמסמכים שהוצגו בפניי. בהקשר זה אציין, כי אני מאמינה לדברי מר דקר, שהמסמך ת/2/נ/10, מולא ע"י הנאשם עוד בטרם הגיע מפקד הכלא למתקן וכי רק לאחר סיום התחקיר זומן הנאשם לראיון אישי אצל מפקדו. הדברים מתיישבים עם ההיגיון ועם השכל הישר, לרבות העובדה שביום האירוע לא נכח מפקד הכלא במתקן. ברי כי אין הגיון לערוך ראיון אישי בטרם הבנה של מה שהתרחש ולפני תחקור האירוע. לעומת זאת, ראיון כאמור מתבקש והכרחי בתום התחקיר, משנודע למפקד כי הנאשם פעל להבנתו שלא כשורה ובצורה חריגה. משכך הם פני הדברים, המסקנה הבאה המתבקשת מהשוואת המסמכים שהוגשו מטעם ההגנה, נ/9 ונ/10 (או ת/2), הנה שהנאשם רשם בכתב ידו שסטר למתלונן (ס' 3 ת/2) עוד בטרם נפגש עם המפקד וערך עמו ראיון. הדבר אינו מתיישב עם טענת הנאשם, לפיה היה זה מפקד הכלא שאילצו לראשונה לומר שסטר למתלונן. יתרה מכך, במסמך נ/9 צוין מפורשות כי האירוע יועבר לחקירת יאח"ס, באופן העולה בקנה אחד עם טענת מר דקר כי ציין בפני הנאשם במהלך הראיון שהמקרה יועבר, כמתחייב, לחקירת יאח"ס.

שלישית, טענתו המפורטת של הנאשם, לפיה מסר את דבריו בחקירה עקב לחץ והבטחות שווא מצד מפקדו, מהווה גרסה כבושה, אשר לא בא זכרה עד לרגע מתן עדותו של הנאשם בבית המשפט, ואשר לא זכתה לאמוני. הנאשם לא מסר את הגרסה האמורה בחקירה ואף לא במהלך הדיונים המקדמיים בתיק. אין רמז לטענה דנן גם במסגרת המענה שנתן הנאשם לאישום בישיבה שנתקיימה ביום 10/7/13, עת היה מיוצג ע"י עו"ד סלטון. הנאשם לא השכיל לספק הסבר כלשהו לכבישת הגרסה בעניין זה ויש בכך כדי להעיב על אמינות הגרסה ולהקשות על מתן אמון בה.

יפים בהקשר זה, הדברים שנפסקו בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מ"י:

" כאשר מתבקש יישומו של כלל "העדות הכבושה" לגבי נאשם, עומד בבסיס החשד המתוח על מהימנות הגרסה הכבושה, החשש הטבעי שהכבישה נועדה להתאמת הגרסה הכבושה לראיות התביעה ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה, על ידי חקירתם של העדים שהעידו לפני חשיפתה. אשר על כן, גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגרסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגרסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריהי מעיבה על אמינותה של הגרסה" (ע' 14 לפס"ד).

רביעית, הנאשם לא השכיל להצביע על ההיגיון או המניע שעומד מאחורי התנהגותה הנטענת של מפקדו. ככל שרצה מפקדו ל"טייח" את המקרה ולהסתירו - מה טעם מצא בלהורות לנאשם לנקוט במילה "סטירה" דווקא שהנה חמורה יותר מן המלה "הדיפה"? וככל שרצה המפקד להתנכל לנאשם, מה היה הבסיס לחפצו זה, בהיעדר כל סכסוך בין השניים, ומדוע הסתפק בכפיית אמירת המילה "סטירה" תחת לחיב את הנאשם להפיל עצמו בצורה משמעותית יותר? גרסת הנאשם כולה אינה עומדת במבחן הביקורת והשכל הישר ולא ניתן לקבלה. סביר הרבה יותר שהנאשם תאר בהודאתו ת/1 את אשר התרחש לפי מיטב זכרונו והבנתו ואין בין הדברים העובדתיים שמסר לבין אילוץ או הבטחה ממפקדו ולא כלום.

חמישית, עיון באמרה ת/1 מצביע כי מופיע בה תיאור עובדתי פרטני מצדו של הנאשם, אשר נהיר כי המפקד לא היה מודע לו וממילא לא יכל להורות על אמירתו. יתרה מכך, האמרה שזורה בפרטים עובדתיים שהנאשם מאשר נכונותם בעדותו בבית המשפט, ובאמירות המבטאות רגש, דבר המחזק את ההתרשמות כי הדברים נאמרו מפי הנאשם מרצונו הטוב והחופשי ולאחר שקילה ולא מתוך תחושת כפייה או לחץ. כך, למשל, מופיעים באמרה דברי הנאשם בדבר איומים מצד המתלונן כלפיו וקירוב ידיו כלפי עיניו, וכן אמירות כגון: "חששתי לפגיעה בי", "לא זוכר אם הבאתי לו מכה נוספת בלחץ האירוע".

שישית, ככל שדברי הנאשם באשר ללחץ ולהבטחות מצד מפקדו היו נכונים, משמעות הדבר הנה כי בראיית הנאשם, משנטל אחריות לאירוע בפני מר דקר ביום ה - 23/9/12, הושלם הסיפור ולא היה אמור להיות לו המשך כלשהו. ניתן היה לצפות כי משנוכח הנאשם לדעת למחרת ש"בגדו" בו והעבירו את המקרה לחקירת יאח"ס, ירצה להתגונן בפני ה"עוול" שנגרם לו, וינצל את ההזדמנות שנתנה לו בחקירת יאח"ס, בה מפקדו אינו נוכח, כדי למסור גרסת אמת מלאה, הנוגדת את הדברים שרשם בלחץ מפקדו כביכול, והמספרת את מכלול טענות הנאשם, לרבות כנגד מפקדו. העובדה שהנאשם המשיך ותאר כיצד סטר למתלונן גם בחקירתו תחת אזהרה ברורה ומסודרת, מצביעה על אמיתות הגרסה שמסר בחקירתו ואינה מתיישבת עם הטענה בדבר מסירת הגרסה בהמשך להבטחת המפקד. לקושיה זו לא היה בפני הנאשם כל מענה הולם במהלך חקירתו הנגדית (ע' 56 ש' 8-1). יתרה מכך, אף אם נניח לטובת הנאשם כי ביום חקירתו ביאח"ס, יומיים לאחר האירוע, חש עדיין תחת לחץ ובסערת רגשות, לא נמסר מפיו הסבר מדוע לא ביקש בחלוף הזמן, ולו לאחר שקיבל ייעוץ משפטי מקצועי, למסור גרסה נוספת, מדויקת יותר, לכאורה, להתרחשויות שקרו ביום האירוע.

העולה מן המקובץ, הנו שלא מצאתי מקום לקבל את טענת הנאשם כי אמרתו ת/1 נמסרה עקב הבטחות של מר דקר או להבדיל, עקב לחץ מצדו של מר דקר, ושוכנעתי כי היא נמסרה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם, תוך שהיא

משקפת נאמנה את גרסתו לאירועים נשוא כתב האישום. בהמשך לניתוח הראיות שפורט מעלה, אני קובעת כי עסקינן בראיה קבילה, אשר ניתן להעניק לה את מלוא המשקל הראייתי.

5.ג. עדותו של אלכס שניידר -

שימש כסגן מפקד המשמרת ביום האירוע. ביצע תחקיר ראשוני לאסירים המעורבים לאחר האירוע. מסר כי המתלונן אמר לו שהוא דחף את הנאשם וכשיצא מתאו היה דין ודברים בינו לבין הנאשם ואז כשהמתלונן התקרב לנאשם, הנאשם נתן לו סטירה או מכה (ע' 68 ש' 11-17).

דין והכרעה בנוגע לקביעת התשתית העובדתית-

6. עיקרה של המחלוקת העובדתיתסבה סביב השאלה כלום היכה הנאשם את המתלונן בפניו פעם אחת, בעת שהסמל מלול חצץ בינו לבין המתלונן או שמא סטר הנאשם למתלונן פעם נוספת טרם הגיע מלול למקום, כגרסת כתב האישום. עוד בהקשר זה אציין, כי במהלך עדות המתלונן, טען המתלונן כי הנאשם סטר לו מספר פעמים ואף נתן לו מספר אגרופים, ברם גרסה זו אינה מוצאת את ביטויה בכתב האישום. לאחר ששקלתי מכלול העדויות והראיות בתיק זה ועיינתי בפרוטוקולי הדיונים, הגעתי למסקנה כי יש לקבוע שהנאשם היכה את המתלונן פעם אחת בפניו, בכף ידו הפתוחה, וזאת בעת שהסמל מלול חצץ בינו לבין המתלונן. הטעמים להחלטתי יבוארו מטה;

7. טענת המתלונן כי ספג מספר סטירות ומספר אגרופים מידי הנאשם, איננה נתמכת בעדויותיהם של שאר הנוכחים במקום ולא נמסרה בעת תיאורו הראשוני של המתלונן את השתלשלות הדברים במהלך עדותו בבית המשפט. כך, בתחילת עדותו של המתלונן, עת התבקש לתאר את אשר קרה, מסר המתלונן כי כשהנאשם ראה אותו עומד על שלו, הוא הרים עליו ידיים, נתן לו סטירה, ותוך כדי כך בא הסמל מלול וניסה לעצור אותו (ע' 18 ש' 11-21). המתלונן תיאר כי הנאשם קפץ על מלול וניסה להגיע אליו, מלול בחור גדול אז הוא לא יכל להגיע (ע' 18 ש' 21-23).

רק משנתבקש המתלונן ע"י התובעת, לפרט שוב את האלימות שהפעיל כלפיו הנאשם, הרחיב המתלונן את דבריו ואמר: "אני קיבלתי מכות, סטירות לפנים, אגרופים, גם שהייתי מזיז אותו דחף אותי לכיוון הדלת, נתן לי עוד סטירה כאילו כלום, כאילו אין אף אחד שיכול לעזור" (ע' 18 ש' 27). ניתן היה לצפות כי אלו ספג המתלונן מספר סטירות ואף אגרופים, יחרטו דווקא המעשים החמורים יותר (אגרופים) בזיכרונו והוא ידאג לתארם כחלק מסיפורו הראשי, ולא רק במענה לשאלת המשך מצד התובעת.

העד גבאי, אסיר שחלק את התא עם המתלונן ואשר לטענת המתלונן היה עד לאירוע כולו (ר' ע' 21 ש' 21), שלל מפורשות בעדותו את הטענה לפיה היה מגע פיזי בין הנאשם למתלונן לפני שהגיע הסמל מלול למקום (ע' 32 ש' 23) וכן הבהיר כי ראה את הנאשם נותן למתלונן רק סטירה אחת ולא שתיים (ע' 37 ש' 7). לא הוכח כל סכסוך בין המתלונן לבין גבאי וברי כי לכאורה יש לעד יותר אינטרס לסייע למתלונן מאשר לנאשם. כתוצאה מכך, מקבלת עדותו בהקשר זה, משנה תוקף, והיא מחלישה באופן משמעותי את גרסתו המרחיבה של המתלונן.

העד מלול העיד כי לא הבחין באלימות מצדו של הנאשם טרם חצץ בינו לבין המתלונן וכן העיד כי כשהגיע למקום

המתלונן לא נראה חבול או מפוחד, לא נראה כמי שקיבל אגרוף זמן קצר לפני כן אלא היה נראה בטוח בעצמו (ע' 9 ש' 12-18).

לא נעלם מעיני, כי הנאשם באמרתו ת/1 אמר כי אינו זוכר בלהט האירוע אם נתן סטירה אחת או שתיים וכן תיאר שנתן את הסטירה למתלונן לפני שהגיע מלול למקום, ברם נוכח עדותו של האסיר גבאי, ששלל אלימות נוספת מצד הנאשם כלפי המתלונן ונוכח העובדה שדברי הנאשם בהודאתו בחקירה אינם חד משמעיים בעניין זה, סבורני כי יש להנות את הנאשם מן הספק ואין לראות בדבריו בחקירה משום הודאה ברורה במתן שתי סטירות, להבדיל מאחת. יתרה מכך, להבנתי יכול והנאשם בחקירתו מיקם בזמן מתן סטירה אחת למתלונן טרם הגעת מלול למקום, שכן הבין שהכאת המתלונן לאחר שהגיעה לאזור האירוע "תגבורת" בדמות חברו הסמל, תתקבל בפחות הבנה ולא תראה כמוצדקת.

8. מעבר לעובדה שגרסת האלימות המורחבת של המתלונן, איננה נתמכת בעדויות שאר עדי הראיה לאירוע, מצאתי כי קשה לתת בה אמון אף נוכח סתירות ותמיהות שונות שנתגלו בגרסתו של המתלונן. לשם הדגמה ניתן להפנות לכך שבמקום אחד בעדותו טען המתלונן מפורשות כי את הסטירה קיבל לפני שמלול הגיע למקום (ע' 21 ש' 30) בעוד שבמקום אחר טען שהיו עוד סטירות והוא לא ממש זוכר את סדר הדברים (ע' 19 ש' 3); בתחילה טען המתלונן כי הנאשם פגש אותו כשהיה בדרך לתא ולא בתוך התא (ע' 20 ש' 9,18). נוכח עדויות העדים גולי וגבאי שמסרו כי הוויכוח החל בעת שהמתלונן היה בתוך התא וביקש לצאת ממנו, שינה המתלונן את גרסתו ואמר שיכול להיות שאכן הכל החל כשהיה בתוך התא (ע' 21 ש' 3); משנשאל המתלונן, מדוע לא סיפר בחקירתו כי הנאשם ניסה לקפוץ עליו בזמן שמלול היה בינו לבין הנאשם, השיב שאיננו יודע למה, מלול בן אדם גדול והוא היה מאחוריו ויכול להיות שהוא עשה את זה ויכול להיות שלא ראה (ע' 26 ש' 25-28); המתלונן טען בתחילת עדותו כי לא היה לו סכסוך קודם עם הנאשם (ע' 27 ש' 1), אך בהמשך מסר כי היו אירועים קודמים במהלכם איים עליו הנאשם והתנכל לו (ע' 27 ש' 18-26). משהתבקש המתלונן לספק הסבר לסתירה האמורה, השיב: "אם אני מגיב זה סכסוך, אם אני יושב בשקט זה לא סכסוך" (ע' 28 ש' 14).

9. בהתאם לעדויות ולראיות שהוצגו בפני, עובר ליציאת המתלונן מחדרו במהלך הוויכוח עם הנאשם, החזיק המתלונן בידו כוס תה אותה הכין בחדר (ראו עדות המתלונן ע' 21 ש' 3-8, ע' 26 ש' 5, עדות מלול ע' 7 ש' 23, עדות גבאי ע' 34 ש' 4-23). אמנם במענה לשאלה היכן הייתה הכוס בזמן שמלול הגיע למקום, אמר המתלונן כי שם את הכוס על הרצפה בצד (ע' 32 ש' 1), ברם טענה זו סותרת את עדותו של מלול, לפיה כשהגיע למקום הבחין בכוס בידו של המתלונן (ע' 13 ש' 4). אני מעדיפה בהקשר זה, את עדותו של מלול, שהייתה עקבית ומהימנה בעיני, על פני עדותו המתפתחת והמתפתלת של המתלונן.

העובדה שאף עד לא תיאר כוס תה עפה מידו של המתלונן במהלך האירוע, מחזקת את הטענה כי האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלונן הייתה מוגבלת בהיקפה. לו ספג המתלונן סטירות רבות ואגרופים, לא הייתה הכוס נותרת ללא פגע בידו.

משנשאל המתלונן ע"י הסנגור, איך זה שהכוס לא נפלה לו מהיד אם קיבל מכות, השיב המתלונן: "אני לא זוכר שהיה לי כוס תה, זה ברור שאם הייתה לי כוס תה הייתי מניח אותה" (ע' 23 ש' 6).

10. סיכומם של דברים, העובדה שהנאשם היכה את המתלונן בפניו בכף ידו הפתוחה בעת שמלול חצץ בינו לבין

המתלונן, מוכחת בעדות הנאשם עצמו בבית המשפט, בעדותם של מלול וגבאי ונתמכת אף באמרת המתלונן ת/1 ובדברים שרשם הנאשם בכתב ידו בסעיף 3 לת/2. לא מצאתי כאמור מקום לתת אמון בטענת המתלונן בדבר מעשי אלימות נוספים אותם ביצע הנאשם, נוכח הפרכות בגרסת המתלונן ובהיעדר תימוכין ראייטיים מספקים לטענה זו (ראה גם התמונות נ/5). באשר לתיאור המפורט של מצב הדברים בעת הכאת המתלונן, מהימנים עלי דבריו של העד מלול, לאחר שלא מצאתי כל טעם לפקפק בהם ובהתחשב בכך שנמסרו להתרשמותי בצורה אובייקטיבית, קוהרנטית ונטולת סתירות (ראו חקירתו הנגדית והימנעות ההגנה מלהגיש את הודעתו בחקירה).

11. באשר לאמירות המאיימות אותן נטען כי אמר הנאשם למתלונן במהלך הוויכוח, שוכנעתי כי בלהט הוויכוח שנוצר בין השניים, החליפו שני הצדדים צעקות הדדיות בעלות תוכן מתלהם ומאיים כגון: "אני אראה לך מה זה", "אני אזיין אותך". בעניין זה ניתן להפנות לעדות המתלונן שתיאר את איומי הנאשם (ע' 18), ברם אישר שגם הוא קילל את הנאשם ואיים עליו (ע' 23 ש' 22-24, ע' 24 ש' 17, ע' 29 ש' 21-22). העד גבאי תיאר אף הוא כי שמע את הנאשם אומר למתלונן: "אני אזיין אותך, אני אראה לך מה זה" (ע' 32 ש' 21). נוכח היות עדותו של גבאי עדות מדודה, עקבית (ר' נ/7 ש' 11) ונטולת נטייה להפללת יתר של הנאשם (ראו למשל שלילתו את טענת המתלונן בדבר הכאה נוספת שלו מעבר לסטירה אחת), אני מאמינה לו בנוגע לתיאור דנן. לא זו עם זו, העד מלול הבהיר כי הגיע למקום לשמע ויכוחים וקולות גבוהים. הסיטואציה שנוצרה, במהלכה מסרב אסיר להישמע להוראות הנאשם, מקלל ומאיים עליו בנוכחות אסירים נוספים, עד כי הנאשם איבד עשתונותו וסטר לאותו אסיר, מתיישבת יותר עם הטענה כי במהלך הדין ודברים השמיעו שני הצדדים אמירות מאיימות איש כלפי רעהו, מאשר עם גרסתו המכחישה של הנאשם, לפיה רק המתלונן איים עליו ואלו הוא נמנע מכל אמירה מעין זו כלפי המתלונן.

12. נוכח כל האמור עד כה, אני קובעת את התשתית העובדתית כדלקמן:

א. במועד האירוע, בסמוך לשעה 10:00, עובר להליך של ספירת אסירים באגף, ביקש הנאשם מן האסירים להיכנס לתאיהם בהתאם ללוח הזמנים היומי.

ב. בין הנאשם למתלונן התגלע ויכוח, על רקע רצונו של המתלונן ללכת לבית הכנסת ועל רקע סירובו של הנאשם לאפשר למתלונן יציאה מן התא במועד המתואר. המתלונן, אשר שהה בתאו באותה העת והכין לעצמו כוס תה, ניסה לצאת מתאו כשהכוס בידו, חרף הוראת הנאשם כי ישאר בתא.

ג. דין הדברים בין הנאשם למתלונן הסלים נוכח יציאת המתלונן מן התא, תוך דחיפתו את הנאשם ונוכח סירובו של המתלונן להיכנס לתאו. שני הצדדים צעקו זה על זה ואיימו זה על זה, לרבות אמירות מצד הנאשם כגון: "אני אזיין אותך, אני אראה לך מה זה".

ד. במהלך הוויכוח הקולני שנוצר בין הנאשם למתלונן, שהו אסירים לא מעטים מחוץ לתאיהם וסמל המחלקה, דוד מלול, שמע את הצעקות והתקרבות למקום בכדי להפריד בין הניצים. בעת שהתקרב מלול למקום עמידת הנאשם והמתלונן, המתלונן עדיין עמד בסירובו להיכנס לתא ועשה תנועות מאיימות בראשו לעבר הנאשם תוך גהירה קדימה.

ה. מלול, שהנו גבר גבה קומה וחסון, נעמד בין הנאשם למתלונן תוך שהוא חוצץ בגופו בין השניים וזאת במטרה להפריד בין הניצים ולהביא לסיום האירוע. באותה עת, עמד הנאשם מאחורי מלול ואלו המתלונן עמד ממולו עם כוס תה בידו.

המתלונן המשיך להתלהם מילולית וסרב להיכנס לתא. הנאשם הניף את ידו מאחורי מלול והיכה באמצעות כף ידו הפתוחה בפניו של המתלונן.

ו. לאחר שהנאשם היכה את המתלונן כמתואר בסעיף ה לעיל, ביקש מלול מהמתלונן להיכנס לתאו כדי להרגיע את העניינים, ולאחר שיח בין השניים, התרצה המתלונן ונכנס לתאו.

יסודות עבירות האיומים והתקיפה-

13. סעיף 192 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

" המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

14. הנאשם אמר למתלונן: "אני אזיין אותך", "אני אראה לך מה זה" וזאת בתגובה לסירובו של המתלונן להישמע להוראותיו ולהיכנס לתאו לצורך הספירה באגף. בהמשך לאמירת הדברים, המחיש הנאשם את איומיו בכך שסטר למתלונן בפניו. ממכלול הנסיבות עולה כי הנאשם נפגע מהתבטאויותיו של המתלונן וחש שסמכותו ומעמדו באגף נפגעו וזאת בנוכחות אסירים נוספים. הנאשם חפץ להראות לנוכחים כי הוא בעל הכוח והשליטה במקום ולפיכך נגרר אחרי צעקות המתלונן ואיים עליו בחזרה. אין מדובר באמירת דברים בעלמא, שכן אמירת המילים הפכה לנקיטת אלימות בפועל. נוכח הקשרן של ההתבטאויות, אני קובעת כי איומי הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו או בחירותו, נאמרו בכוונה להפחיד או להקניט את המתלונן ולפיכך הוכחו יסודותיה של עבירת האיומים. לא נעלמה מעיני העובדה, שגם המתלונן איים על הנאשם במהלך הוויכוח ביניהם, ברם אין בכך כדי להצדיק ביצוע עבירת איומים מצדו של הנאשם. מסוהר הממלא תפקיד ציבורי על פי דין, אשר בידו ניתנו הכוח והמרות על חייהם של אנשים הנתונים במשמורת, מצופה כי ידע לנהוג במקצועיות וכי לא יגרר לרמה של החלפת איומים בוטים כלפי האסירים הנתונים להשגחתו.

15. "תקיפה" מוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין באופן הבא:

" המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; "

הנאשם היכה את המתלונן בפניו באמצעות כף ידו הפתוחה, ללא הסכמת המתלונן, ומשכך אני קובעת כי הוכחו יסודות עבירת התקיפה.

16. נוכח כל האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לספק סביר, כי הוכחו יסודות עבירת האיומים ועבירת התקיפה במקרה בו עסקינן.

13. על רקע התשתית העובדתית שנקבעה על ידי אבחן כלום מתקיימים יסודותיה של טענת ההגנה העצמית במקרה דנן.

14. הגנה עצמית מוגדרת בסעיפים 34 ו- 34 לחוק העונשין, המורים כדלקמן:

הגנה

34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

חריגה מן

34טז. הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה.

15. בע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מ"י, נקבע כי שישה הם התנאים אשר בהתקיימם עומדת לנאשם ההגנה העצמית, כפי שהוגדרו בחוק, ופורשו בפסיקה ובספרות:

" הראשון הוא תנאי התקיפה שלא כדין. השני הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות הוא קיומה של "סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו". על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא (ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (2004)). התנאי השלישי הוא תנאי המידיות. לפי לשון החוק, נדרש כי מעשה ההתגוננות היה "דרוש באופן מידי" על מנת להדוף את התקיפה. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה, על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה (וראו: ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין כרך ב 426-427 (1987) (להלן: פלר, כרך ב); סנג'רו, בעמ' 18; ובאשר להיבט השני של דרישת המידיות ראו: ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3) 3996, 4009 (2005); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(4) 2640, 2643 (2005)). התנאי הרביעי הינו שהאדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה, וכלשון החוק "...הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". התנאי החמישי הוא תנאי הנחיצות. נדרש שלא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת פוגענית פחות בתוקף (ראו למשל: ע"פ 1713/95 פרידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 265, 274 (1996)). תנאי הנחיצות כולל בתוכו הן את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר) (ראו: עניין קליינר, בעמ' 90; סנג'רו, בעמ' 178). את תנאי הנחיצות ניתן לראות כמגולם בקביעת סעיף 34 לחוק העונשין לפיה על המעשה להיות "דרוש באופן מידי" לצורך הדיפת התקיפה (והשוו: ע"פ

11/99 ויניצקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 145, 148 (1999), שם נראה כי נערכה הבחנה בין הנחיצות הכמותית, שהיא חלק מדרישת הסבירות, לנחיצות האיכותית, המגולמת במילה "דרוש"), או בסעיף 34 לחוק העונשין הקובע כי ההגנה העצמית נשללת מקום בו המעשה "לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה" (ראו: ע"פ 1520/97 חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 337, 354 (2000)). התנאי השישי הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה (סנג'רו, 206; אהרן אנקר הכרח וצורך בדיני עונשין 112-114 (1977))" (סעיף 13 לפסק הדין).

16. יישומה של הלכת אלטגאוז על עובדות המקרה בו עסקין מוביל למסקנה כי אין הנאשם יכול לחסות בצילה של ההגנה העצמית, כל זאת כפי שיפורט מטה;

17. התנאי הראשון, שעניינו הדיפת תקיפה שלא כדיון, איננו מתקיים במקרה דנן, נוכח קביעתי כי בעת שהנאשם תקף את המתלונן, המתלונן כבר לא תקף פיזית את הנאשם. אף אם קודם לכן דחף המתלונן את הנאשם בצאתו מן התא, הרי שבשלב בו היכה הנאשם את המתלונן, חצץ מלול בגופו בין המתלונן לנאשם, באופן שפרט לאמירות מילוליות ואולי לתנועות בעלות גוון מתגרה, לא יכל המתלונן לתקוף פיזית את הנאשם ולא נגע בו. ויודגש - אף אם המתלונן נופף בידו בצורה מתגרה לעבר הנאשם, בפועל נוכח נוכחותו של מלול במקום, היה ברור כי אין ביכולתו של המתלונן ואף לא בכונתו, לתקוף פיזית את הנאשם. אין זאת כי הנאשם חש פגיעה בכבודו נוכח סירובו של המתלונן להישמע להוראותיו בנוכחות האסירים האחרים. הנאשם תקף את המתלונן משום שכעס עליו ואיבד את קור רוחו ולא משום שנדרש להתגונן מפניו.

18. התנאי השני- קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בגופו של הנאשם. נוכח האמור בסעיף 17 לעיל, אף תנאי זה אינו מתקיים בענייננו.

19. תנאי המידיות - תנאי זה בוחן כאמור את עיתוי המעשה בשני היבטים. בהינתן התשתית העובדתית שנקבעה על ידי, הכאת המתלונן בפניו בעיתוי בו בוצעה, לא הייתה דרושה באופן מידי להדיפת תקיפה פיזית של המתלונן, אלא נועדה להחזיר לו כגמולו על חוצפתו המתמשכת ועל מעשיו והתבטאויותיו טרם הגעת מלול למקום.

20. התנאי הרביעי מתקיים שכן לא נראה כי בנסיבות המקרה נכנס הנאשם למצב בהתנהגות פסולה.

21. תנאי הנחיצות - תנאי זה כולל כאמור בחובו הן את הנחיצות האיכותית והן את הנחיצות הכמותית. תנאי זה איננו מתקיים במעשיו של הנאשם. מלול הנו אדם בריא גוף וחזק ובעת שהיכה הנאשם את המתלונן, חצץ גופו בין המתלונן לבין הנאשם. אף לו סבר הנאשם כי המתלונן עלול לנסות לפגוע בו, היו בפניו דרכי פעולה חלופיות שאינן כוללות מתן סטירה למתלונן. היה בידו של הנאשם לסגת מספר מטרים לאחור ולנתק מגע עם המתלונן, תוך הותרת מלול מול המתלונן לצורך הרגעתו. היה בידי הנאשם לבקש את מלול לסייע לו בצורה כזו או אחרת במקום למהר ולנקוט בעצמו באלימות כלפי המתלונן. הנאשם עצמו הודה בחקירתו כי היה בידו לנהוג אחרת, באומרו: "אני בטוח שיכולתי לנהוג אחרת. אני מבין איפה טעיתי, הייתה לי בעיה בשיקול הדעת, נלחצתי מתגובתו של האסיר, ממראה פניו, מתגובות הידיים

שלו שנשלחו לעבר פניי ועיני, הייתי יכול להגיב אחרת. הייתי צריך להזעיק תגבורת" (ראו ת/ 1 ש' 22-24 וכן אמירת הנאשם "טעיתי" בנ/9). יתרה מכך, סמל המשמרת מלול, שעמד כאמור בין הנאשם למתלונן, העיד בצורה ברורה ומפורשת כי לא הבחין בשום צורך לנהוג באלימות כלפי המתלונן בעת שהנאשם היכה אותו בפניו (ע' 13 ש' 4-8). חזקה על מלול, שעמד קרוב יותר למתלונן מאשר הנאשם, כי אלו חש שהמתלונן עומד לתקוף פיזית אותו או את הנאשם, היה אוחז בידו של המתלונן או מפעיל כלפיו כוח סביר בדרך אחרת, כדי למנוע תקיפה מעין זו. העובדה שמלול לא חש מאוים באותה עת ולא ראה כל צורך להפעיל כוח כלפי המתלונן, מלמדת כי פעולת הנאשם כלפי המתלונן לא הייתה נחוצה ומוצדקת.

מעשהו של הנאשם אינו בעל אופי הגנתי ותכליתו האמיתית הייתה הענשתו של המתלונן. המעשה עמד בסתירה לניסיונו של סמל המחלקה להרגיע את הרוחות ולהביא לסיום האירוע. נפסק בעבר פעמים רבות כי מעשה "ענישה" בתגובה לתקיפה איננו סביר (ראו למשל ע"פ 4785/90 ג'בארין נ' מ"י פ"ד מט(5) 221,228; ע"פ 735/12 פלוני נ' מ"י בסעיף 8 לפס"ד). הדברים נכונים והולמים אף את נסיבות המקרה שבפנינו.

22. תנאי הפרופורציה - נוכח כל האמור עד כה בנוגע לנסיבות המקרה ובהיעדר חשש מוחשי לפגיעה פיזית בנאשם עובר לתקיפתו את המתלונן, לא ניתן לומר כי מתקיים יחס ראוי בין צעקותיו של המתלונן, אשר לוו בשפת גוף מאיימת, לבין המכה שהיכה הנאשם את המתלונן בפניו.

23. סוף דבר, אני קובעת כי הנאשם אינו זכאי לחסות בצילה של טענת ההגנה העצמית.

בחינת טענת הצידוק-

צידוק
יקון

24. בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין, לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה כאשר הוא היה חייב או מוסמך, לפי דין, לעשותו;

25. לשיטת ב"כ הנאשם, בהתאם לפקודת נציבות שירות בתי הסוהר מס' 02.04.00, העוסקת בכללים בדבר שימוש בכוח לצורך מילוי תפקיד, היה מוסמך הנאשם לסטור למתלונן בנסיבותיו של האירוע. דא עקא, עיון בפקודה האמורה (ראו נ/3), מלמד כי הפקודה אוסרת איסור חמור להפעיל כוח כלפי אסיר לשם ביצוע הוראה אלא אם לא ניתן בשום דרך חוקית לבצע את ההוראה או התפקיד ללא הפעלת כוח (סעיף ד). בסעיף ה1 נאסר שימוש בכוח במידה שהנה יותר מההכרחי והחיוני ויש צורך בשמירה על כלל הפרופורציונליות. **סעיף ה6 קובע מפורשות כי התבטאות או התנהגות מעליבה או מקנטרת מצד אסיר כלפי סוהר, אינן יכולות בשום מקרה לשמש הצדקה לשימוש בכוח.** סעיף ה7 קובע שאם הממונה על הסוהר נמצא בקרבת מקום וניתן להזעיקו במהירות, אין להשתמש בכוח אלא לאחר קבלת אישור הממונה.

נראה שהדברים מדברים בעד עצמם וברי כי הנאשם פעל בצורה מובהקת בניגוד להוראות הפקודה. כפי שתואר קודם

לכן, בדיון הנוגע להגנה העצמית, מעשיו של הנאשם חרגו מן הדרוש, היו בלתי נחוצים ובלתי פרופורציונליים. הנאשם השתמש בכוח בתגובה להתנהגות מעליבה או מקנטרת מצד המתלונן, וזאת בניגוד לאמור בסעיף 6 לפקודה. לבסוף, הנאשם השתמש בכוח ללא קבלת אישור הממונה עליו (סמל המשמרת מלול), אף שהממונה נכח במקום וניסה להפריד בין הצדדים. המסקנה המתבקשת הנה כי אין בין הגנת הצידוק לבין מעשיו של הנאשם ולא כלום.

בחינת טענת האכיפה הבררנית וההגנה מן הצדק-

26. לאחר שבחנתי בקפידה את טענות ב"כ הנאשם ואת הראיות שהוגשו מטעם הצדדים בהקשר זה, לא מצאתי כי הוצבה תשתית ראייתית כלשהי לטענת האכיפה הבררנית במקרה דנן;

27. מטעם ההגנה הוצגו נתונים סטטיסטיים שהתקבלו ממשרד המשפטים ולפיהם בין השנים 2006-2013 התקבלו בפרקליטות 657 תיקים שנפתחו בחשד לתקיפת אסירים ע"י סוהרים. ב - 19 מהם הוגשו כתבי אישום, 614 נסגרו, 8 תיקים הועברו לגוף תובע אחר וב - 16 טרם התקבלה החלטה (ר' נ/13). כן הוצגו דוגמאות ל - 7 תיקים בהם סוהרים שנקטו באלימות כלפי אסירים הועמדו לדין משמעת. לשיטת ההגנה, הפרקליטות פעלה באופן שרירותי ולא בהתאם לקריטריונים ברורים ומשכך יש לזכות את הנאשם מחמת "הגנה מן הצדק".

28. מטעם התביעה הוגש המכתב ת/3 בו נאמר כי מדיניות ההעמדה לדין בעבירות של שימוש בכוח של סוהר כלפי אסיר, כאשר יש ראיות להעמדה לדין, מבוצעת עפ"י הנחיות פרקליט המדינה מספר 1.1, הנוגעות לסגירת תיק בשל היעדר עניין לציבור. לשיטת המאשימה, הגשת כתב האישום במקרה דנן, הייתה מוצדקת נוכח המצב הראייתי בתיק, נוכח ניצול פערי הכוחות מצד הנאשם ובהתחשב בכך שהפעלת האלימות בו לא הייתה חד פעמית (כתב האישום ייחס ביצוע שתי סטירות) ולוותה גם במלל מאיים.

29. בע"פ (מחוזי י-ם) 38411-12-11 מ"י נ' משה חמו (פורסם במאגרים), נדונו ונדחו טענות הדומות ביותר לאלו שהועלו מטעם ההגנה במקרה דנן. בקשת רשות ערעור על פסק הדין נדחתה ע"י בית המשפט העליון (רע"פ 3480/12). בית המשפט פסק בנוגע להוכחת טענת האכיפה הבררנית, את הדברים הבאים:

" הצגת מספר פסקי דין של בית הדין למשמעת של המשטרה, לשם השוואה בין עניינו של המשיב לבין ענינם של האחרים, אין די בה. כאמור לעיל, אין די בבחינת פסקי הדין כשלעצמם, ועל ב"כ המשיב היה להראות, כי ביסוד ההחלטה להעמיד לדין משמעתי בעניינו, עמדו שיקולים שרירותיים, העומדים בסתירה לקווים המנחים שהציגה המערערת. אין די בטענה, לפיה על פי עמדתו של הסנגור, אותם מקרים חמורים יותר ממקרהו של הנאשם, עמדה המתעלמת ממכלול השיקולים שעל התביעה הכללית לשקול, מלבד חומרת העבירה על נסיבותיה. כך גם איננו סבורים, כי כל אימת שהאירוע שביסוד ההליך המשמעתי נראה חמור יותר מהמעשה המיוחס לנאשם, על המאשימה לספק לבית המשפט "הסבר טוב", כלשון בית משפט קמא, מדוע הסתפקה בדין משמעתי. מעבר לכך שאין המדובר בנוסחה מתמטית מדויקת, אשר לפיה מפעיל תובע את שיקול דעתו, הרי שטענת האכיפה הבררנית לא נועדה ללבן כל תיק ותיק שנסגר או שהוגש לערכאה משמעטית, ולבחון את ההצדקה להחלטה זו. ככל שהמדובר בטענה לאכיפה בררנית המיוסדת על שרירות (להבדיל מחוסר תום לב כגון אפליה מכוונת), אין היא פותחת

פתח לבחינתה הספציפית של כל החלטה והחלטה שהתקבלה במקרים דומים. על הטוען לה, להציג תשתית עובדתית ולפיה עניינו שלו חריג באופן בולט ובלתי מנומק עד כי אין להסבירו אלא בשירות" (סעיף 7 לפסק הדין) (הדגשות שלי - ה.ר.ש.).

וכן:

" כך גם לא מצאנו יסוד לנימוק ולפיו בהעדרן של הנחיות כתובות, יש להסתפק בבחינת חומרתם של פסקי הדין בבית הדין למשמעת, אשר הוצגו על ידי ב"כ המשיב, כתשתית להכרעה בטענה של אכיפה בררנית. הקווים המנחים אותם הציגה המערערת הם בבחינת הנחיות המצביעות על שיקול דעת ענייני, כללי, המתייחס למאפיינים של המעשה ושל העושה. ליותר מכך לא ניתן לצפות מן התביעה הכללית, ולא למדנו מה מותר הנחיות כתובות - להבדיל מקווים מנחים - שניתן להבנות רק על פיהן מראש את שיקול הדעת. וכפי שהערנו לעיל, בחינת כתב האישום על פי אותם קווים מנחים מלמדת, כי אלה יושמו, הלכה למעשה, על עניינו של המשיב" (סעיף 8 לפסק הדין).

עוד הפנה בית המשפט לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (מיום 4.8.08), בו נאמר כי לשם ביסוס "הגנה מן הצדק", הנשענת על טענה בדבר אכיפה בררנית "יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב שני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, בהתחשבות בשיקולים שאינם ממין העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדו"ן" (סעיף 9 לפסק הדין, הדגשה במקור).

30. הדברים שנקבעו בפסק הדין בעניין חמו לעיל, יפים, בכל הכבוד, אף למקרה שבפניי.

אין די בהצגת מספר מקרים בהם ננקטה אלימות, ולו מוחשית או קשה מזו אותה נקט הנאשם, ואשר הופנו למערכת הדין המשמעתי, כדי לייצר תשתית עובדתית לטענה בדבר אכיפה בררנית. לא הוצגו לפני כל נתונים או מידע בנוגע לתיקים אלו או באשר לשיקולים שהנחו את הפרקליטות בהחלטתה להעביר את התיקים הללו לאפיק של דין משמעתי. טעמים רבים ומגוונים עשויים לעמוד בבסיס החלטת התביעה להעביר מקרה מסוים למישור הדין המשמעתי, החל משיקולים מודיעיניים, כגון: צורך למנוע חשיפת מקורות טכניים או אנושיים, עבור דרך שיקולים הנוגעים לעוצמת הראיות שנאספו להוכחת העבירות וכלה בשיקולים הכרוכים בנסיבות אישיות מיוחדות של החשוד או בנכונותו ליטול אחריות על מעשיו ולפצות את הנפגע. משלא הוכח מה היו השיקולים שעמדו בבסיס ההחלטות הנוגעות למקרים שהובאו בנ/14, אין בידי לקבוע שהן מבססות טענת אכיפה בררנית כלפי הנאשם.

אף הנתונים הסטטיסטיים בדבר מספרם הקטן יחסית של התיקים, בהם הוגשו כתבי אישום בגין תקיפת אסירים בידי סוהרים, אינם מצביעים, כשלעצמם, על קיומה של אכיפה בררנית כנגד הנאשם. מטבע הדברים, נקל לשער כי בחלק ניכר של המקרים, עסקינן בתיקים בהם ניצבת לה גרסת המתלונן האסיר אל מול גרסתו המכחישה של הסוהר, ובהיעדר חיזוק ראייתי לתלונת האסיר, נסגרים התיקים בעילה של חוסר ראיות מספיקות להגשת כתב אישום. בניגוד לכך, במקרה דנן, חזקו את תלונת המתלונן עדותו של האסיר גבאי וכן עדות סמל המשמרת מלול והנאשם עצמו הודה בחקירתו

בתקיפת המתלונן. אין תמה אפוא שמכלול הראיות המשמעותי, אשר נאסף לחובת הנאשם, בנוגע לעבירות נשוא כתב האישום, הטה את הכף לטובת הגשת כתב אישום, תחת הסתפקות במישור המשמעותי.

זאת ועוד, הנאשם לא טען וממילא לא הוכיח, כי ביסוד ההחלטה להעמידו לדין פלילי, עמדו שיקולים שרירותיים או זרים, המצויים בסתירה לקווים המנחים אותם הציגה המאשימה. על פניו, החלטה להגיש את כתב האישום, נבעה מעוצמת הראיות בתיק, לצד העובדה שדובר באירוע אליו נלוו גם איומים, מה גם שלשיטת המאשימה, הפעיל הנאשם כוח נגד המתלונן יותר מפעם אחת. לא מצאתי כי החלטת המאשימה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם עומדת בניגוד להנחיות פרקליט המדינה או נובעת ממניעים פסולים כלשהם.

המסקנה המתבקשת מכל האמור עד כה הנה, שהנאשם לא השכיל להניח תשתית עובדתית לטענה בדבר אכיפה בררנית ומשכך לא עומדת לו "הגנה מן הצדק".

31. בשולי הדברים וטרם סיום, אעיר כי לא מצאתי מקום לקבל את טענות הסנגור בנוגע לקיומם של "מחדלי חקירה" בתיק זה. הנאשם הלן בעיקר אודות אי העברת תוצרי התחקיר שנערך בשב"ס לתיק החקירה, ברם בהתאם לסעיפים 8 ו- 9 לפקודת הנציבות מספר 01.18.00 שהוגשה מטעם ההגנה (נ/12), חומר שנאסף בתחקיר מכל סוג שהוא לא ישמש כראיה לחובתו של סוהר בהליכים משמעותיים, למעט במקרים חריגים ויש לראות בו מסמך פנימי, למטרות פנים ארגוניות, אשר אין לעשות בו שימוש מחוץ לשב"ס ו/או להעבירו לגורמי חוץ ללא אישור יועמ"ש שב"ס. המסקנה המתבקשת הנה שבהיעדר נימוקים מיוחדים ואישור יועמ"ש שב"ס, בדין נמנע שרות בתי הסוהר מהעברת תוצרי התחקיר הפנימי לתיק החקירה ואין לראות בכך משום מחדל חקירתי. לא זו עם זו, בהתאם לעדותו של שניידר, שנכח בתחקיר, אין למצוא הבדלים ניכרים, אם בכלל, בין גרסאות העדים והנאשם בתחקיר לבין הגרסאות שמצאו את ביטויים בתיק החקירה, כך שהיעדרם של חומרים אלו לא פגע לכאורה בהגנת הנאשם.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי יש לראות מחדל חקירתי בכך שהמתלונן והעד גבאי לא הופרדו טרם חקירתם ביאח"ס. בהתחשב בכך שהמתלונן וגבאי לא מסרו כלל ועיקר גרסאות מתואמות, אלא ההפך מכך, כפי שנסקר קודם לכן, לא מצאתי נפקות אף בטענה זו.

32. סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הכרעת הדין תימסר היום, א' תמוז תשע"ד, 29 יוני 2014, לצדדים בבית משפט השלום בראשון לציון.